

talentfulde Mennesker vare de 4,000 Rd. anvendte, navnlig til Understøttelse for saadanne Folk til Reiser. Nu vilde jeg kun nødig, selv om jeg kunde erindre det, gaae ind paa, om denne Anstuelse af den høitærede Minister var rigtig eller ikke; men jeg nødes dog til at modsigge den. Jeg enindrer af en af Visterne, at 300 Rd. ere givne til en Uhrmagerforening i Kønne paa Bornholm for at oprette et Udsalgssted i Rjøbenhavn. Det var altsaa ikke unge talentfulde Mennesker, der skulde paa Reise til Paris, som disse 300 Rd. bleve anvendte til. Jeg kan godtgjøre for den høitærede Minister, at der er ikke saa gaaet paa disse Reiser, som meget godt kunde være komne til Paris og London for deres egne Penge, naar de ikke havde faaet Penge af Staten. Det er sagt af den samme høitærede Minister, at, saavidt han vidste, glæbde Fiskerierne sig ved en heldig Fremgang. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det ikke bekræftes af, hvad der er meddeelt os som et særskilt Aftryk af Departementstidenden, jeg troer Nr. 59 d. A., hvor det udtrykkeligt siges, at Fiskeriet i Viumfjorden er gaaet tilbage — ikke meget, men det er dog saa langt fra at være gaaet frem, at det endog er gaaet noget tilbage. Jeg kan iøvrigt, hvad Fiskeriet angaaer, snarere henholde mig til den høitærede Kultusminister, som tog Ordet og rettede sit ikke mindre stærke end farlige Batteri imod mig. Han meente, at jeg havde trukket op med altfor stort et Apparat ligeoverfor disse smaa, ubetydelige Ting. Der-til vil jeg svare, at den høitærede Minister ikke har lagt Mærke til, at jeg udtrykkeligt sagde, at det gjaldt langt større Summer, f. Ex. store Summer under hans eget Ministerium, dersom man overhovedet fandt, at min Anstuelse var rigtig. Dernæst — og det var jo tilskyndeladende det Værste — gjorde den høitærede Minister opmærksom paa, hvad jeg paa en for ham saa forbausende Maade skulde have anført om den Understøttelse, jeg vilde yde Fiskeriet paa Dybet. Han omtalte først de Forsøg, der ere gjorte paa grundet Vand. Jeg vil ikke nægte, at den høitærede Minister med stor Skjønksomhed har sat sin unge Fiskehngel ud, men jeg benægter den Skjønksomhed, hvor- med han har omsat mine Ord, thi naar han

taler om, at jeg vilde give de unge Fiskere frie for Værnepligt, saa er det en forunderlig Om- sætning af Ordene, som vel kunde føre til et ganske morsomt Angreb, men som jeg dog maa protestere imod. Jeg henstillede, om ikke en Bømpelse i Værnepligten kunde finde Sted for Føvere eller Skippere paa saadanne Fiskerifartøier, og det er Himmelvidt forfjælligt fra at foreslaae, at Værnepligten skulde afsjenes ved at tage Fisk paa Dybet. Jeg vedbliver at paastaae, at det rimeligviis vilde være en overordentlig fordeelagtig deelviis Eftergivelse af denne Skat, som jeg villig indrømmer, at Værnepligten er. Man lægge Mærke til, at saadanne Fartøier, der daglig ere paa Fiskeri, behøve fra 3—4 indtil 10—12 Medhjælpere — det kommer naturligviis herved an paa, hvilket Fiskeri de gaae ud paa — og kan man udruste endeel sige Fartøier, opdrager man en Mængde unge Mennesker til at være Søfolk, og kan man paa en saadan billig Maade skaffe et søværnepligtigt Mandskab tilveie, der fra at være usøvant ligefrem bliver søvant, ved noget at lempe Værnepligten for den Mand, der commanderer Fartøiet, saa kan det ikke betragtes som noget Urigtigt. Det, at frigive Fiskerifartøierne for Afgift i Havnene, er ikke saa forbausende, som det synes. Man erindre, at det er Fartøier, som først skulle komme i Fart; man ønsker en Mængde Fartøier, som skulle gaae paa Dybvandsfiskeri, og naar man fritager dem for Havneafgifter, gjør man ikke Andet, end at man renoncerer paa en fremtidig Indtægt, som man altsaa endnu ikke har. Noget Bøgnende har før fundet Sted, om ikke hvad Havneafgifterne angaaer, saa hvad Kastpengene angaaer; det har fundet Sted med Hensyn til Dampskibe, som ogsaa vare en ny Industri, som man fandt var berettiget til en Bømpelse i Afgiften. Jeg haaber, at Ingen vil have ladet sig lede vild af den høitærede Ministers haarde Angreb paa mine Bemærkninger om Fritagelse for Værnepligt, men at man vil have hørt mine Ord og sammenlignet dem med hans, som jeg bemærkede, aldeles ubegrundede Angreb.

C. B. Nimestad: Da jeg tillod mig at forlange Ordet, var det, fordi jeg ønskede